

UZASADNIENIE

W dniu 16 lipca 2013 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo – Usługowemu (...).K. (...) spółce jawnej z siedzibą w W. pozew w postępowaniu nakazowym, domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 270.203,89 zł wraz z umownymi odsetkami od kwoty 185.300,75 zł naliczanymi wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. właściwej dla kredytów postawionych w stan natychmiastowej wymagalności – aktualnie 16 % w stosunku rocznym od dnia 12 lipca 2013 roku do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia od pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu jako podstawę żądania wskazano zawartą przez strony umowę kredytową nr (...) (pозew k. 3 - 4).

W dniu 27 sierpnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, X Wydział Gospodarczy wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (nakaz zapłaty k. 35).

W dniu 5 września 2013 r. pozwany wniósł pismo zatytułowane „Sprzeciw od nakazu zapłaty”, które Sąd potraktował jako zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzutów pozwany zaprzeczył, aby powodowi przysługiwało względem niego roszczenie z tytułu umowy kredytowej. Pozwany stwierdził, że powód nie udowodnił, że taka umowa została zawarta. (zarzuty od nakazu zapłaty k. 41 - 45).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2009 roku powodowa (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z pozwanym umowę kredytu.

Zgodnie z treścią umowy powód w ramach limitu kredytowego „Szybki limit kredytowy” udzielił pozwanemu kredytowi odnawialnego w walucie polskiej w kwocie 185.000 złotych . Kredyt został udzielony na okres od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 11 listopada 2010 roku. Strony ustaliły, że kwota wykorzystanego kredytu jest oprocentowana w stosunku rocznym, według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa równa jest wysokości stawki referencyjnej, powiększonej o marżę (...) SA. S. referencyjną miał stanowić WIBOR 3M podawaną w tabeli kursów (...) SA, oznaczająca notowania na (...) rynku międzybankowym stopę procentową dla międzybankowych depozytów 3 miesięcznych według notowania na dwa dni poprzedzające rozpoczęcie pierwszego i kolejnych (kwartalnych) okresów obowiązywania stawki referencyjnej dla kredytów oferowanych małym i średnim przedsiębiorcą udzielonych ze zmienną stopą procentową z miesięcznym okresem obrachunkowym, za jaki należne odsetki od kredytu są naliczane i spłacane.

Okres wykorzystania i okres spłaty kredytu upływał z dniem zakończenia okresu kredytowania tj. z dniem 11 listopada 2010 roku.

(dowód: poświadczona kopia umowy k. 90 -93)

W okresie od dnia 12 listopada 2009 roku do dnia 11 listopada 2010 roku pozwany korzystał z udzielonego kredytu.

(dowód: wyciągi z rachunku bankowego k. 76 – 86)

W dniu 12 lipca 2013 roku upoważnieni dwaj pracownicy powoda sporządzili dokument wyciągu z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdzili, że wysokość zobowiązania pozwanego z tytułu ww. umowy kredytowej wynosi 185.300,75 zł, 84.903,14 zł z tytułu odsetek naliczonych do 11 lipca 2013 roku włącznie wg stopy procentowej w wysokości 16 % w stosunku rocznym.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych)

Sąd zważył, co następuje:

Strony zawarły umowę kredytu. Umowa kredytu zdefiniowana została w art. 69 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (tekst jedn. - Dz. U. z 2012 r. poz. 1376, z późn. zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Fakt zawarcie umowy kredytu stanowił okoliczność sporną między stronami.

Powodowy bank dochodzi od pozwanego spornej należności jako od kredytobiorcy. Na okoliczność zawarcia umowy kredytowej i wysokości zadłużenia powód przedstawił dowód w postaci wyciągu z ksiąg bankowych.

Wyciągi z ksiąg bankowych stanowią co najmniej dokumenty prywatne, niezależne od poglądów, co do ich urzędowego charakteru (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 roku, I ACa 290/13, Lex nr 1451726).

Nie ulega wątpliwości, że przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych jest dokumentem prywatnym. Zawiera bowiem pieczęć banku i treść określonego oświadczenia wiedzy, wynikającej z ksiąg bankowych, podpisaną przez wyraźnie określoną osobę fizyczną - pracowników powoda.

Zgodnie z art. 245 k. p. c dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zabranego materiału.

W judykaturze podnosi się, iż dokument prywatny jest jednym z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody, a zatem może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania.

Dla wykazania istniejącego zadłużenia strona powodowa dysponowała dowodem w postaci dokumentu prywatnego wyciągu z ksiąg bankowych, potwierdzającego sporne zadłużenie, czego z kolei pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu.. Pozwany próbując podważyć powołany przez powoda dowód, poza gołosłownymi twierdzeniami, nie zaoferował żadnych konkretnych środków dowodowych na okoliczność, że między stronami nie doszło do zawarcia umowy kredytowej w tym chociażby dowodu z opinii biegłego na okoliczność kontroli rachunków powodowego banku w odniesieniu do pozwanego.

Sąd nie znalazł podstaw do uznania za spóźnionego w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. dowodu w postaci umowy kredytowej i wyciągów z rachunków bankowych złożonych przez powoda w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty, z uwagi na to że złożenie tych dokumentów stanowiło adekwatną reakcję na sposób obrony strony pozwanej.

Roszczenie pozwu znalazło zatem podstawę dowodową w przedstawionych przez stronę powodową dokumentach, zaś pozwany nie przedstawił żadnych konkretnych kontrdowodów, które mogłyby podważyć moc dowodową zgromadzonego materiału dowodowego, stąd też powództwo zostało w całości uwzględnione.

W zakresie odsetek za opóźnienie Sąd zastosował przepis art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając ich zwrot przez pozwanego, jako stronę przegrywającą proces. Na koszty strony powodowej złożyła się opłata od pozwu 3.378 zł, opłata za czynności radcy prawnego 7.200 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego 17 zł.

Dlatego w oparciu o art. 496 k.p.c Sąd utrzymał w mocy wydany nakaz zapłaty.

ZARZĄDZENIE

doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi pozwanego